

Recensie: Harry Styles***

Sportpaleis Merksem
vrijdag 16 maart 2018

foto © Live Nation Belgium

Recensie:

Geen al te beste vrijdag voor Live Nation Belgium. Trekken en sleuren moest de Belgische promotor om de Lotto Arena voor Karen Damen bijna vol te krijgen, wat met dank aan behoorlijk wat genodigden ook gelukt is. Het hoeft niet te verbazen dat ineens een Lotto Arena vullen voor een nieuw solo-project dat uiteindelijk resulteert in ochtend 10 songs, wel erg hoog gegrepen is. Zowat elke nieuwkomer dient het normale traject te volgen, eerst spelen in cafeetjes, dan clubshows en vervolgens groeien. Damen én Live Nation Belgium wilden kennelijk meer én het moest snel gaan. Alleen volgde het publiek niet meteen. Al bij de concertaankondiging voelden we dat heel wat muzikliefhebbers en fans van Karen zouden wachten om een ticket te kopen tot de plaat zou uitkomen. Hetzelfde risico nam de promotor met Harry Styles, in een niet zo ver verleden was ie bandlid van One Direction en recent was ie te zien als acteur in Dunkirk. Styles, die net als Damen een behoorlijk hese stem heeft, bracht in de lente van vorig jaar zijn eerste soloalbum uit dat ook slechts tien nummers telt. Dat het Sportpaleis een maatje te groot voor hem bleek " slechts zo'n 12.000 toeschouwers kozen voor het optreden en opnieuw werd het (dit keer ronde) podium wat meer naar voor geschoven " hoeft opnieuw niet te verbazen. Conclusie: Live Nation Belgium wil té veel en vooral té snel. En dat, laten we duidelijk zijn, met slechts één doel voor ogen: geld verdienen. Of hoe in het woord showbusiness vooral de klemtoon steeds vaker en duidelijker op 'business' komt te liggen en in mindere mate op 'show'. Net dat was tekenend voor zowel het optreden van Karen Damen, goed voor drie trucks aan materiaal, een productie en podium dat deels gedeeld wordt met dat van Gers Pardoel om de kosten te drukken, en dat van Harry Styles die met 13 trucks en 5 bussen onderweg is.

We horen het Herman Schueremans enkele jaren geleden nog zeggen toen in Duitsland plots Rock im Revier uit het niets opdook als major festival en het vooral groots zag. Rome is niet gebouwd op één dag, luidde zijn terechte filosofie, terugdenkend aan hoe Rock Werchter via organische groei geworden is tot wat het nu is: een Belgisch festival dat in een zeer concurrentiële internationale omgeving elk jaar probeert nog steeds muzikaal relevant te zijn. Het is dan toch op zijn zachtst gezegd vreemd dat zo'n man met zo'n intelligentie en zo veel jaren ervaring op de teller, dergelijke risico's neemt door meteen Karen Damen en Harry Styles in Antwerpse venues te plaatsen waarbij die artiesten één tot zelfs meerdere stadia in hun solocarrière overslaan. Moet je zo'n artiesten en hun management niet behoeden voor te hoog van stapel lopen? Wie wordt daar beter van, van een show die met moeite (half)vol geraakt? Noch de artiest, noch de fans, lijkt ons. Bij Harry Styles kaatste de luide soundmix op heel wat plaatsen op de koude beton van het Sportpaleis simpelweg omdat er geen vrouwelijk zieltje stond om dat geluid mee te absorberen.

Sommige fans van Styles waren trouwens meer dan twee etmalen voor aanvang van het concert aan het kamperen tussen de Lotto Arena en het Sportpaleis. Op het tv-journaal bleek er minstens een daarvoor te spijbelen om toch maar op de eerste rij op het middenplein te kunnen staan. Het is erg opvallend dat de Lokale Politie niet heeft ingegrepen. De politiecodex is daar nochtans erg duidelijk over in hoofdstuk 11, artikel 663: 'Het is verboden om activiteiten te stimuleren die jongeren kunnen aanzetten tot spijbelgedrag, zodat zij niet aan de leerplicht voldoen.' Daarnaast is er

achter het Sportpaleis een dok waardoor wildkamperen volgens onze interpretatie kan beboet worden volgens artikel 403. Verder zien we nog een mogelijke inbreuk op hoofdstuk 2, artikel 102, wat een verbod inhoudt op een manifestatie of openbare vergadering in openlucht of in de openbare ruimte zonder schriftelijke en voorafgaande toestemming van de burgemeester. Een toestemming die overigens drie weken op voorhand moet aangevraagd worden. Last but not least, is er nog het afval/(en mogelijke) sluikestort dat achtergelaten wordt wanneer de zaaldeuren opengaan omdat je rugzak maar maximum het formaat van een A4-tje mag hebben wanneer je de venue betreedt!

Dat er niet opgetreden werd tegen dit soort wildkamperen in openlucht in barre weersomstandigheden, terwijl de overheid wel de tools in handen heeft om dit soort events de kiem in te smoren simpelweg door de wildkampeerders op te pakken en een pv op te maken, is opmerkelijk. Sterker nog, door de media aandacht die gecreëerd werd, geef je als overheid de indruk dat er een gedoogbeleid gevoerd wordt en schep je een precedent zodat tieners en twintigers die straks ook willen kamperen aan de zalen van de Sportpaleisgroep om hun idool vooraan het podium aan het werk te kunnen zien, zich daarop kunnen gaan beroepen. Wat als straks de fans van dat andere ex-One Directionlid Niall Horan (op 30 april in Vorst Nationaal) ook willen kamperen voor de deur net zoals in de tijd van Tokio Hotel vroeger? De vraag die zich dan ook stelt, is waar Bart De Wever anno 2018 voor staat: voor liberalisme (vrijheid-blijheid) of een politicus die een rechts discours (de wet is de wet) verdedigt. Laat ons stellen dat ons dat (nog steeds) niet meteen duidelijk is.

Idem voor Harry Styles op muzikaal vlak dan. Ook bij hem is het niet meteen makkelijk om vast te leggen waar de 24-jarige Britse singer-songwriter voor staat. Een erg repetitief 'Woman' klinkt als Lenny Kravitz light, in 'Ever since New York' trekt ie de folky kaart, 'Carolina' klinkt dan weer als een 70's gitaarpopsong terwijl die bezwerende bas van Alex Salibian en de gitaar van Mitch Rowland een veel donkerder geluid laten horen in 'Medicine. Hier flirt Styles "die lekker oldschool met een micro met draad op het podium staat" dan weer met Nick Cave. Styles ging overigens voor gendergelijkheid in de samenstelling van zijn bandleden. Twee mannen bespelen de snaarinstrumenten, terwijl Clare Uchima de toetsen en Sarah Jones de drums voor hun rekening mochten nemen.

Uiteraard moest Harry Styles zich ook van enkele covers bedienen in het Sportpaleis. 'Ik heb maar 10 liedjes dus ik zal ook een aantal extra nummers spelen.' zo excuseerde hij zich tegenover de fans die de One Direction songs 'Stockholm Syndrome', 'If I could fly' en vooral 'What makes you beautiful' stevig meekeelden. Ook in zijn coverkeuze ging hij breed, naar ons gevoel veel te breed, door zowel Ariana Grandes erg repetitieve maar daarom niet minder catchy 'Just a little bit of your heart' dat het publiek met de oho's meezong en Fleetwood Macs 'The chain' te spelen.

'Sweet Creature' en 'If I Could Fly' bracht ie overigens akoestisch begeleid op gitaar op het B-podium recht voor de frontale tribune. De twintiger verplaatste zich via het middenplein en schudde daarbij vluchtig de handjes van zijn fans die uiteraard dat wellicht tot een van de hoogtepunten van de show rekenen.

Harry Styles bleek trouwens best wel grappig terwijl hij ook streng was. Zo zag ie een 'It's my birthday'-bordje en kreeg ie van de fan te horen dat die verjaardag pas over 4 dagen is. 'Dus je bent een leugenaar!' stelde Styles gevat waarbij hij de situatie perfect samenvatte door te stellen dat de fan in kwestie tegelijkertijd wint en verliest. Héérlijke tussenkomst net als die ene relativerende bindtekst 'Thank you for having us. My name is Harry.' waarbij ie zo waar in een underdogrol leek te kruipen.

Visueel refereerde Harry Styles onder andere naar de jaren '80 met de veelkleurige Rubikkubus die te zien was op het ronde ledscherm dat naar boven ging toen hij het tachtig minuten durende optreden aftrapte met 'Only angel'. De oehoe-passages uit

het nummer werkten aanstekelijk en het gegil van de meisjes in het publiek zorgde uren later nog voor een fluittoon in onze oren. Soms stelde je ook gewoon vast dat Harry Styles dan wel volwassener geworden is en klinkt, maar het publiek dat niet is geworden. Integendeel, het leek wel alsof hij voor dezelfde tienermeisjes als enkele jaren geleden in het Sportpaleis optrad en die meisjes niet ouder zijn geworden of onvoldoende met de artiest zijn meegegroeid. Een erg knap 'From the dining table' begeleid op elektrische gitaar zat van begin tot einde muzikaal zeer goed qua sfeerzetting. Tot de meiden het nodig vonden om die gecreëerde sfeer om zeep te helpen door " alweer " (deze keer onnodig en zelfs storend) in de handen te gaan meeklappen.

Conclusie: in het Sportpaleis bracht Harry Styles een sober optreden waarin ie vooral muzikale maturiteit toonde en bewees dat de nieuwe richting die hij insloeg, een ander spoor volgend, dichter bij zijn persoonlijkheid staat al klinken sommige songs iets te makkelijk en te repetitief qua lyrics. De artiest mist nog een smoel omdat ie zo'n breed scala aan genres wil aanboren. Qua sfeer rekenen we 'What Makes You Beautiful' en 'Sign of the Times' tot de hoogtepunten van het optreden terwijl wij op muzikaal vlak 'Medicine' en 'From the dining table' graag als hoogtepunten aanstippen.

< Bert Hertogs >

Lees ook:

Recensie One Direction in het Sportpaleis " 1 mei 2013 ***

Recensie One Direction in het Kon. Boudewijnstadion " 13 juni 2015 ****

Alles geven op What makes you beautiful door @harrystyles in het @sportpaleis @livenationbe #harrystylesliveontour Een bericht gedeeld door Concertnews (@concertnieuws) op 17 Mrt 2018 om 2:48 (PDT)

De setlist:

A-podium:

Only Angel
Woman
Ever Since New York
Two Ghosts
Carolina
Stockholm Syndrome (One Direction)
Just a Little Bit of Your Heart (Ariana Grande)
Medicine
Meet Me in the Hallway

B-podium:

Sweet Creature
If I Could Fly (One Direction)

A-podium:

Anna
What Makes You Beautiful (One Direction)
Sign of the Times

Bis:

From the Dining Table
The Chain (cover Fleetwood Mac)
Kiwi